

ЦЕРВОНЕ СЕЛО



Самі жабі

ЖОВТЕНЬ!

СИБИРААА

самі жабі

20

Під прапором боротьби за владу рад пере-
мгла Жовтнева революція.

Хай живуть ради—органи диктатури
обітничої класи, провідники ленін-
ської політики більшовицької партії!

З М І С Т

Стор.

Ю. Войцехівський—15 років пролетарської дик- татури	1
Д. Кудрявцев—Наслідуйте приклад передових	4
М. Яковенко—Справа честі сільрад України .	6
Ліфшиць—Соціалізм перемагає	7
Сорока—Постанови партії в маси	8
М. Гордон—За дальший розвиток соціалістич- ного сільського господарства . . .	11
Й. Яковенко—Про роботу сільських судів . . .	13

Есі фото—Укрфотопрескліше

В день XV роковин переможнього Жовтня
палкий привіт ударникам і ударницям—
славним героям радянського будівництва!

15 РОКІВ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ ДИКТАТУРИ

Стаття Ю. Войцехівського

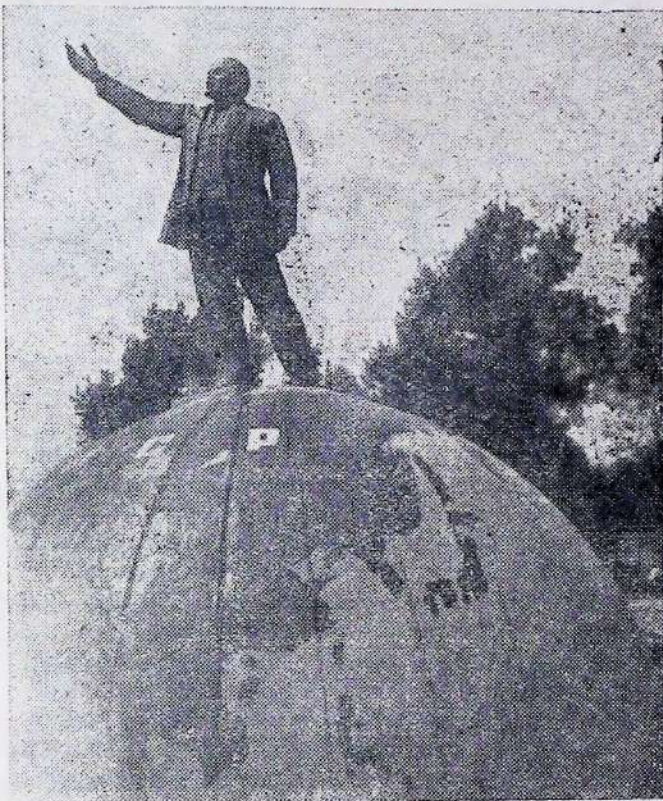
П'ятнадцять років тому над палацами російських царів і панів спалахнув червоний прапор Рад, прапор перемоги керованого від більшовицької партії революційного пролетаріату. На одній шостій частині земної кулі скинуто панування поміщиків та капіталістів і встановлено диктатуру пролетаріату. Жовтнева революція поділила світ на два ворожих табори: капіталістичний світ і СРСР. З перших же часів існування радянської держави постало питання «хто—кого».

Минуло п'ятнадцять років. За ці 15 років країна Рад за проводом Комуністичної партії пройшла велетенський шлях від барикадних боїв, громадянської війни—до успіхів всесвітньо-історичного значення на фронті соціалістичного будівництва. Перемігши сили контрреволюції в громадянській війні, перемагаючи труднощі зростання в жорсткій боротьбі з класовим ворогом, з усілякими виявами правого та «лівого» опортунізму, неухильно йдучи ленінським шляхом, перша в світі пролетарська держава домоглася величезних успіхів у соціалістичному будівництві, в розвитку свого народного господарства.

Вже побудовано фундамент соціалістичної економіки. Вивершується виконання п'ятирічки за чотири роки. Країна диктатури пролетаріату не лише вигоїла тяжкі рани імперіалістичної й нав'язаної їй контрреволюцією громадянської війни, а й далеко залишила позаду передвоєнний рівень у всіх галузях народного господарства, техніки, культури.

Лише за останній рік до лав соціалістичної індустрії стали нові гіганти—Магнетогорський, Сталінський (Кузнецькі заводи), Горківський автозавод, і Московський «Шарикопідшипник» і, нарешті, світовий гігант електрики, гордість Радянської України й цілого Союзу—Дніпрогес. Величезні успіхи ми здобули в справі звільнення нашої країни від економічної залежності економічно-передових капіталістичних країн. Уже більшість з того, що за царату довозилося з-за кордону, ми вироблюємо на своїх заводах, підприємствах.

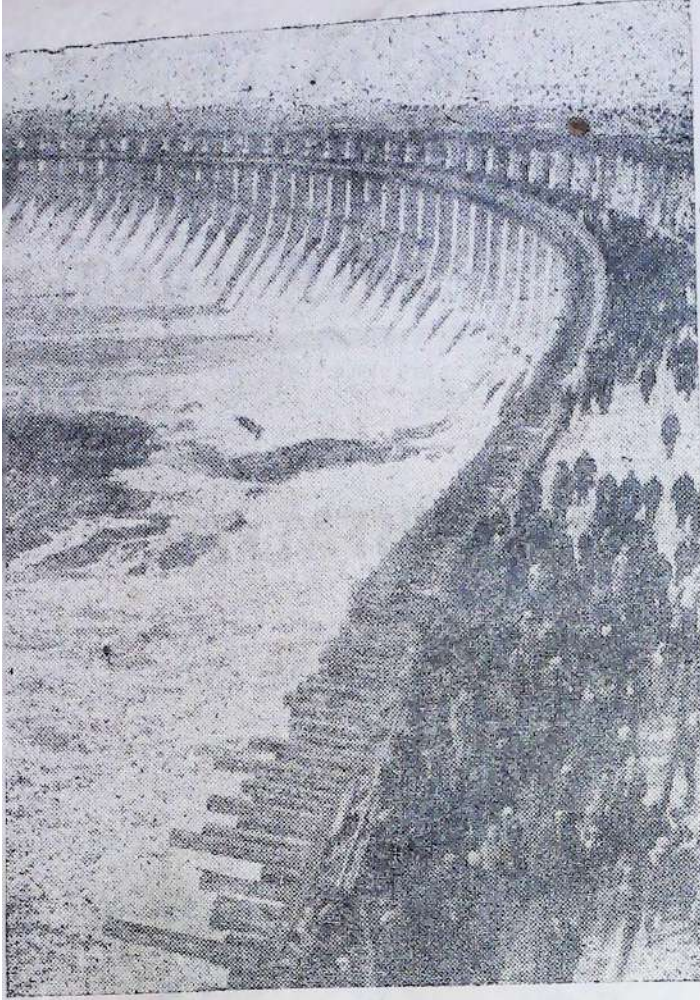
В сільському господарстві панівне місце посіли радгоспи та колгоспи. Колективізацією охоплено вже понад $\frac{2}{3}$ всіх бідняцько-середняцьких господарств СРСР. Радянський Союз, на основі колек-



тивізації, розгортання радгоспів і широкого застосування машинової техніки, став країною найбільшого в світі сільського господарства. Наслідком успішної соціалістичної перебудови села остаточно підірвано коріння капіталізму на селі.

«У боротьбі соціалістичних і капіталістичних елементів у нашій країні соціалізм переміг. На ленінське питання «хто—кого» чи переможе соціалізм капіталістичні елементи, чи навпаки—капіталістичні елементи зламають зростання соціалізму всередині нашої країни,—ми маємо вичерпну відповідь. Робітнича класа, спираючись на переважну масу селянства, об'єднану в колгоспи, перемогла капіталістичні елементи. Тим самим справу соціалізму в нашій країні цілком і остаточно забезпечено» (Молотов).

15 років боротьби й будівництва під прапором ленінізму забезпечили можливість партії й про-



Дніпрельстан збудовано

латарській державі поставити, як практичне завдання, побудувати безкласове соціалістичне суспільство другої п'ятирічки.

Таких велетенських успіхів країна будованого соціалізму домоглася всупереч віщувань капіталістів. Буржуазія галасувала, що лише капіталізм спроможний вести людство шляхом прогресу.

Облудність таких тверджень довела економічна криза, що з нечуваною жорстокістю лютує цілим капіталістичним світом. Капіталістичне виробництво скотилося до рівня минулого століття.

Увесь тягар кризи капіталісти намагаються перекласти на робітничу класу та на найбідніше селянство. Буржуазія шукає рятунку з кризи, посилюючи визиск і грабування трудящих мас, зменшуючи зарплату та збільшуючи податки. Пролетаріат шукає порятунку з кризи, з нечуваних нестатків і злиднів—у пролетарській революції.

Щоб забезпечити капіталістичний вихід з кризи, буржуазія дедалі більше стає на шлях запеклої реакції. Погромлення робітничих та інших революційних організацій, заборона зборів, що їх організують комуністичні партії, заборона комуністичної преси, розстріли страйкарів та демонстрантів, шалений терор фашистських та соціально-фашистських банд, що під опікою поліції безкарно чинять насильство над робітниками—все це дедалі ширше застосовується в країнах капіталізму.

Світова економічна криза надзвичайно загострила суперечності між імперіалістичними країнами. Тепер з надзвичайною наочністю потвердилася правильність більшовицької оцінки третього періоду післявоєнної кризи капіталізму, як періоду величезних сутичок між класами і державами.

Капіталістичний світ щільно піднявся до другої туру воєн і революцій. Боротьба за ринки збуту, за вивіз капіталу, за захоплення нових територій набирає дедалі гостріших форм, ставить на порядок денний зовнішньої політики війну, як єдиний засіб розв'язати кризу. «Буржуазія шукає рятунку в новій імперіалістичній війні та інтервенції в галузі зовнішньої політики» (з доповіді тов. Сталіна на XVI партз'їзді).

Шукаючи виходу з кризи, імперіалісти фактично вже почали війну на Сході й ні на хвилину не припиняють готування до здійснення інтервенції проти нас. Величезні успіхи соціалістичного будівництва в СРСР і zarazом нечувана економічна криза й наростання революційного руху по країнах капіталу, щораз більше об'єднують капіталістів проти нас. Вихід з кризи коштом СРСР—найбажаніший для імперіалістів. Світова економічна криза та зростання суперечностей між капіталістичними державами не тільки не зменшують небезпек воєнної інтервенції проти СРСР, а навпаки,—збільшують її, бо «щораз, коли капіталістичні суперечності починають загострюватися, буржуазія звертає свої погляди на СРСР: чи не можна розв'язати ту чи ту суперечність капіталізму, або всі суперечності, разом узяті, коштом СРСР...» (Сталін).

Святкуючи 15 роковини Жовтневої Революції, ми повинні в першу чергу керуватися настановою В. І. Леніна, що «кращий засіб відсвяткувати річницю Великої Революції—це скупити увагу на нерозв'язаних завданнях її».

А тому готування і святкування 15 роковин Жовтня треба провести під знаком піднесення темпів виконання планів цього року, останнього року першої більшовицької п'ятирічки, яке б забезпечило успішний вступ до другої п'ятирічки; під знаком реалізації постанов XVII Всесоюзної і III-ї Всеукраїнської партконференції, останніх планів ЦК ВКП(б) і ЦК КП(б)У.

Йдучи за прикладом передових загонів пролетаріату, що приходять до річниці Жовтня з новими показниками перемог на фронті соціалістичного будівництва, треба взяти вищі темпи реалізації виробничих програм заводів, фабрик, шахт і зліку відувати їх заборгованість країні, прискорити виконання замовлень для будування заводів-гігантів, піднести боротьбу за зменшення собівартості й поліпшення якості продукції, ширше розгорнути вироб додаткової продукції широкого вжитку. Такі практичні вимоги стоять перед соціалістичною промисловістю.

Виконуючи постанови III Всеукраїнської партконференції й Жовтневого пленуму ЦК КП(б)У, повнотою й вчасно виконати плани хлібоздавання, вивершити бурякозбиральну кампанію, вчасно закінчити осінню сівбу, підготувати ґрунт під весняний посів 1933 року, перейти на правильну сівозміну, застосувати цілий ряд агротехнічних заходів, організаційно-господарсько зміцнивши на цій основі колгоспи—такі завдання стоять перед сільським господарством.

Ширше розгорнути радянську торгівлю й боротьбу проти спекуляції, вивершити городню кампанію й розгорнути переробку овочевої продукції на зиму, по-більшовицькому розгорнути виробництво

цтво ширшежитку—ось такі заходи мають поліпшити робітниче постачання.

Налагодити регулярне навчання в початковій школі, розгорнути боротьбу за якість навчання, на основі останніх вирішень партії та уряду, в фабзавучах, технікумах, ВИШ'ах та ВТИШ'ах, налагодити навчання з дорослими, на основі успішної ліквідації неписьменности та малописьменности,—такі основні завдання на ділянці культурної революції.

Неухильно зміцнювати обороноспроможність країни на основі посилення й зміцнення її господарської моці, посилити піклування про Червону Армію—сталеву твердиню пролетарської держави,—посилити роботу над військовою організацією трудящих—такі завдання на ділянці готування до оборони країни.

Під цими конкретними гаслами пролетаріат і всі трудящі Радянського Союзу йтнуть до святкування 15 роковин Жовтня.

Завдання Рад, масових організацій, комісій святкування Жовтня—широко спопуляризувати ці гасла, зробити їх здобутком широких мас трудящих, змобілізувати маси на боротьбу за конкретні показники, з якими треба прийти до свята на кожній ділянці соціалістичного будівництва.

Перед виконкомами й радами України стоїть завдання: зробити органічною частиною всього готування до Жовтня роботу—піднесення ролі рад у здійсненні генеральної лінії партії, повернення рад лицем до виробництва, до колгоспів, до всіх тих практичних питань, які вирішують успішне виконання планів останнього року першої п'ятирічки й готування вступу до другої п'ятирічки—п'ятирічки побудови безкласового соціалістичного суспільства в СРСР.

Шлях до безкласового суспільства лежить через жорстоку класову боротьбу, через ліквідацію буржуазних клас та елементів. Розстроєне, але ще остаточно не зліквідоване куркульство чинить і чинитиме далі шалений опір. У зв'язку з остаточною ліквідацією капіталістичних елементів і клас взагалі, неминуче «загострення класової боротьби в окремі моменти, а нагдо в окремих районах і на окремих ділянках соціалістичного будівництва» (XII Всесоюзна партконференція). А тому нашим головнішим завданням є даліше зміцнення держави пролетарської диктатури, без чого не можлива наша остаточно перемога.

Непохитно здійснюючи в своїй роботі генеральну лінію партії, виконкоми й ради повинні давати нещадну відсіч всім виявам боротьби від класового ворога, перемагаючи його опір; рішуче боротися проти правого опортунізму, що є головна небезпека на теперішньому етапі, а також проти «лівих» ухильників, та будь якого примиренства до ухилів.

Ради—державна форма диктатури пролетаріату, через які мільйони трудящих повсякденно практично беруть участь «в управлінні державою та в організації виробництва» (Ленін). Ради—це новий тип держави, новий вищий тип демократії, в яких «уперше народні маси вирішують у масштабі для сотні мільйонів людей завдання здійснити диктатуру пролетарів та напівпролетарів—завдання без



Швидка допомога в полі

вирішення якого не може бути й мови про соціалізм» (Ленін).

Разом з масою й через маси—таке гасло пронизує всю нашу боротьбу, весь шлях переможного наступу соціалізму.

Працюючи над організацією мас на виконання практичних, виробничих, господарських та культурних завдань на кожному заводі, шахті, фабриці, кожному колгоспі, радгоспі, в кожному районі й селі, треба забезпечити більше залучення мас до управління країною, до роботи рад, до боротьби проти перекозень, проти голого адміністрування, бюрократизму, за зміцнення революційної законности, за послідовне й неухильне здійснення генеральної лінії партії.

Треба збільшити масовість у роботі рад, секцій та депутатських груп, залучити до участі в їхній роботі нові сотні й тисячі активістів на боротьбу за соціалістичне виробництво, за виконання господарсько-політичних завдань.

Треба поживити роботу пленумів рад, як колективних організаторів, що опрацьовують усі найважливіші питання життя міста й села, збільшити дійовість їхніх постанов, контролю виконання, забезпечити доведення кожної розпочатої справи до кінця.

Треба поживити роботу секцій рад, як органів робітничого контролю, як органів, що працюють над практичним здійсненням постанов партії, уряду та самої ради на кожній ділянці й контролюють виконання.

Треба поживити роботу депутатських груп на кожному промисловому підприємстві, на кожній ділянці радгоспу, у виробничій бригаді колгоспу, домагаючись, щоб депутатська група перетворилась

на організатора й застрільника соціалістичних метод праці.

Ради повинні збільшити свою роботу на дільниці організації шефства підприємств над установами, організації соцсумісництва, що забезпечить поліпшення роботи радянського апарату, викорінення бюрократизму й залучення нових тисяч робітників до безпосереднього виконання державних функцій.

Треба ширше застосувати соціалістичні методи праці в роботі рад та виконкомів. Налагодити обмін досвідом з кращими провідними районами, пристосувавши до Жовтневих свят перевірку виконання соцугод, складених поміж сільрадами, а також соцугоди, складеної на Синельниківському зльоті передових районів.

Другого дня після Жовтневої революції, 26 жовтня (8 листопада) 1917 року, Володимир Ільїч Ленін в своєму виступі на засіданні Петроградської Ради так визначив значення Жовтневої Революції: «Робітнича й селянська революція, про потребу якої увесь час говорили більшовики, сталася. Як

значення має ця робітнича й селянська революція? передусім, значення цього перевороту полягає в тому, що в нас буде Радянський уряд, наш власний орган влади, без будьякої участі буржуазії. Пригнічені маси самі творять владу. В корні буде розтрощено старий державний апарат і буде створено новий апарат управління, в особі радянських організацій. Віднині починається нова смуга в історії Росії і дана, третя російська революція повинна в своєму кінцевому підсумку призвести до перемоги соціалізму».

Цими словами великий вчитель пролетаріату вождь більшовицької партії визначив величезне значення Жовтневої революції для пролетаріату і всіх трудящих. Цими словами Володимир Ільїч визначив ту велику мету, для якої здійснено Жовтневий переворот—перемогу соціалізму.

В боротьбі за здійснення цієї мети, за перемогу соціалізму в усьому світі, в боротьбі за світовий Жовтень,—СРСР і надалі буде бойовим оплотом соціалізму, ударною бригадою світової пролетарської революції.

НАСЛІДУЙТЕ ПРИКЛАД ПЕРЕДОВИХ

Стаття Д. Кудрявцева

ПРОЛЕТАРІ, КОЛГОСПНИКИ Й ТРУДЯЩІ ОДНООСІБНИКИ країни Рад, відзначають XV роковини переможного Жовтня, вивершуючи першу п'ятирічку на порозі нової, другої п'ятирічки — п'ятирічки побудови безкласового соціалістичного суспільства.

В СРСР закінчено побудову фундаменту соціалістичної економіки. Успішне виконання першого п'ятирічного плану, надвиконання його в багатьох галузях промисловості — посилили провідну роль соціалістичної індустрії в реконструкції сільського господарства, зміцнивши технічну базу колгоспного господарства. СРСР з аграрно-індустріальної країни перетворилась на країну індустріально-аграрну, з розвинутою важкою промисловістю, з найбільшим у світі сільським господарством.

Виконуючи вказівки тов. Леніна, за проволком ЦК ВКП(б), на чолі з тов. Сталіним, наша країна не тільки залишила геть ззаду передвоєнний рівень промисловості, а випереджує капіталістичні країни, розгорнула на всю широчінь реконструкцію промисловості на основі останніх досягнень світової техніки.

Базуючись на успіхах індустріалізації, наша країна успішно розв'язала завдання перетворити селянське дрібне господарство на велике соціалістичне, озброєне машиною технікою. Щороку колективізація зростає, країна організовує колгоспний стан колгоспів, село перетворюється на зовсім нове, що нічого спільного не має з старим, допереволуційним селом.

Тимчасом капіталістичний світ чимдалі зазнає гострої економічної кризи так у промисловості, як і в сільському господарстві й виходу з кризи шукать в нових війнах, і насамперед, в інтервенції проти країни Рад. Ніколи ще після війни 1914-1918 р.р. так різко не загострювались суше-

речності між капіталістичними країнами та СРСР, як тепер, йде одверте готування війни проти СРСР. Дедалі більше революційне піднесення трудящих поневолених капіталом мас, імперіялісти придушують нечуванним терором, топлять у крові повстання пригноблених і поневолених народів, зміцнюючи фашистську диктатуру.

Тимто готування до Жовтневих свят цього року набуває особливого значіння, як масова політична кампанія. Вона має якнайширше висвітлити перед пролетаріатом, колгоспниками і трудящими масами славетний шлях, пройдений від Жовтня 1917 року до передодня другої п'ятирічки—шлях напруженої боротьби, шлях всесвітньо-історичних перемог.

Славетний шлях пройдено. Але величні завдання стоять перед нами на межі XVI року Жовтня. Отже, друге завдання—це спрямувати всю свою підготовчу роботу на практичне закріплення величезних досягнень соціалістичного будівництва і піднесення на ще вищий шабель хвилі активності та ентузіязму пролетаріату, колгоспників та всіх трудящих на здійснення завдань, що їх накреслила XVII партконференція, та на зміцнення оборонспроможності країни Рад. Під знаком мобілізації мас на посилення темпів, за виконання завдань вивершеного року п'ятирічки, під знаком соціалістичного змагання й ударництва, під знаком підковитої перебудови на основі 6-ти вказівок тов. Сталіна, під знаком підсумкування наших досягнень за цей час має пройти вся підготовка до XV-річчя Жовтневої революції.

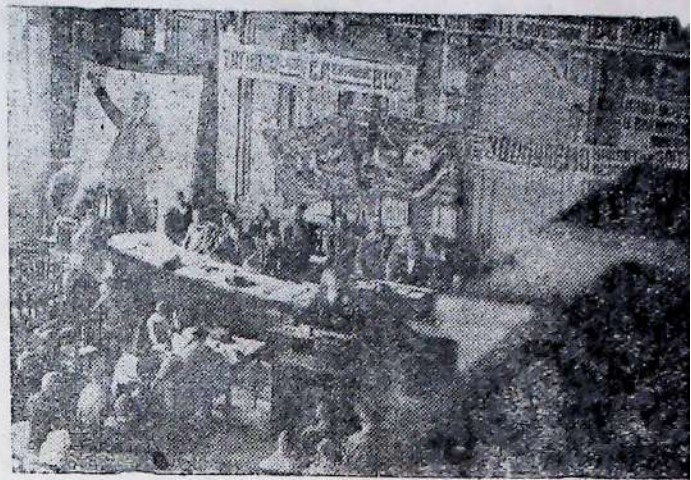
Останні роки соцбудівництва характерні саме тим, що вони виділяють все більше й більше передових сільрад, як справжніх органів диктатури пролетаріату, як героїв, як провідників на ділі генеральної лінії партії. Це свідчить про те, що сільради, перебудувавши свою роботу відповід-

но до постанов партії й уряду про повернення сільрад лицем до виробництва, до колгоспного будівництва,—домаглися величезних успіхів. Найкращі сільради прикладом своєї роботи доводять, що увесь «секрет» блискучих показників у виконанні всіх господарсько-політичних кампаній—це перебудова своєї роботи згідно з чіткими настановами партії та уряду.

Чому ці сільради успішно виконують хлібозаготівлі, впоралися з осінньою засівною та іншими господарсько-політичними кампаніями? Тому, що вони по-більшовицькому виконали постанови партії, взялися по-діловому до роботи з колгоспним активом та трудящими одноосібниками, поставивши масову роботу серед них на принципово-політичну височину. Зміцнили постійну колгоспну бригаду, організували працю, правильно розставили сили. Посилили зацікавленість колгоспників у найвідсталішому збиранні та боротьбі зі втратами. Популяризували постанови партії та уряду серед трудящих села, вони по-бойовому розгорнули хлібозаготівлі. Вивчаючи село, запровадили сувору пляновість, облік у всю роботу конкретного диференційованого й оперативного керівництва. Запровадили на ділі 6 настанов тов. Сталіна у всю свою роботу. Налагодили тримісячне харчування та культурно-побутове обслуговування колгоспників. Нещадно борючись за генеральну лінію партії проти закрутів у встановленні хлібозаготівельних плянів, вони організували боротьбу за хліб та стали на чолі її.

Одним словом, перебудова роботи відповідно до постанов партії й уряду принесла передовим сільрадам ці блискучі наслідки. Тільки ворог партії, ворог Рад, тільки контрреволюційні троцькісти, опортуністи всіляких гатунків можуть базікати про «послаблення рад», про «спідміну їх». Ради, під проводом партії успішно побудували фундамент соціалістичної економіки. Успіхи переможного соціалістичного будівництва є доказ правильності генеральної лінії партії, її ленінського ЦК, на чолі з тов. Сталіним.

Проте, ці успіхи сільрад, якніж не можуть справити за шідставу для найменшого самозаспокоєння, в бо сільради, які ще не забезпечили конкретного керівництва соціалістичним будівництвом, працюють «взагалі», безпляново, без мас. А це призводить до перекручування директив партії, до голого адміністрування, до погурання куркулів та класовому ворогові. Все це ще зайвий раз стверджує, що увесь «секрет» успішного виконання господарсько-політичних кампаній полягає



Зліт передових сіл Київщини, що виконали хлібозаготівлі

лише в більшовицькій роботі Рад, у боротьбі за генеральну лінію партії.

Отже, сільрадам треба по-більшовицькому взятися виконувати постанови партії та уряду, треба перенести до себе кращий досвід передових сільрад. Лише ті сільради, що справді борються за генеральну лінію партії, мають нечувані успіхи, як і вся наша країна, що буде соціалізм під керівництвом партії. Все це остаточно стверджує правильність ленінської політики й хибність контрреволюційного троцькізму, правого ухилу, як головної небезпеки на даному етапі й «лівацьких» закрутів.

До XV роковин переможної Жовтневої революції ми закликаємо всі сільради ще міцніше згуртуватися навколо комуністичної партії, яка в боротьбі з ухилами викувала ленінську єдність своїх лав, яка завжди на всіх фронтах перемагала, перемагала і буде завжди перемагати, бо вона завжди послідовно провадила принципову політику Леніна. Тимто сільради мають вище піднести прапор Леніна. Аляжеж ми виийшли переможцями лише тому, що непримиренно боролись за цей прапор, провадили єдино правильну політику Леніна.

Сільради повинні завжди пам'ятати невмирущі слова кращого учня Леніна, вождя партії, непримиреного, принципового, неупущого борця за справу робітничої класи всього світу, за Ленінів прапор:

«З прапором Леніна перемогли ми в боях за Жовтневу революцію. З прапором Леніна домаглися ми вирішальних успіхів у боротьбі за перемогу соціалістичного будівництва. З цим же прапором переможемо в пролетарській революції у цілому світі». (Сталін).

Громадська власність священна і недоторкана. До суворой відповідальности куркуля і його агентів за найменші спроби шкодити громадській справі. Робітники й колгоспники! Пильно охороняйте громадську власність колгоспів, радгоспів, кооперативних і державних підприємств

СПРАВА ЧЕСТИ СІЛЬРАД УКРАЇНИ

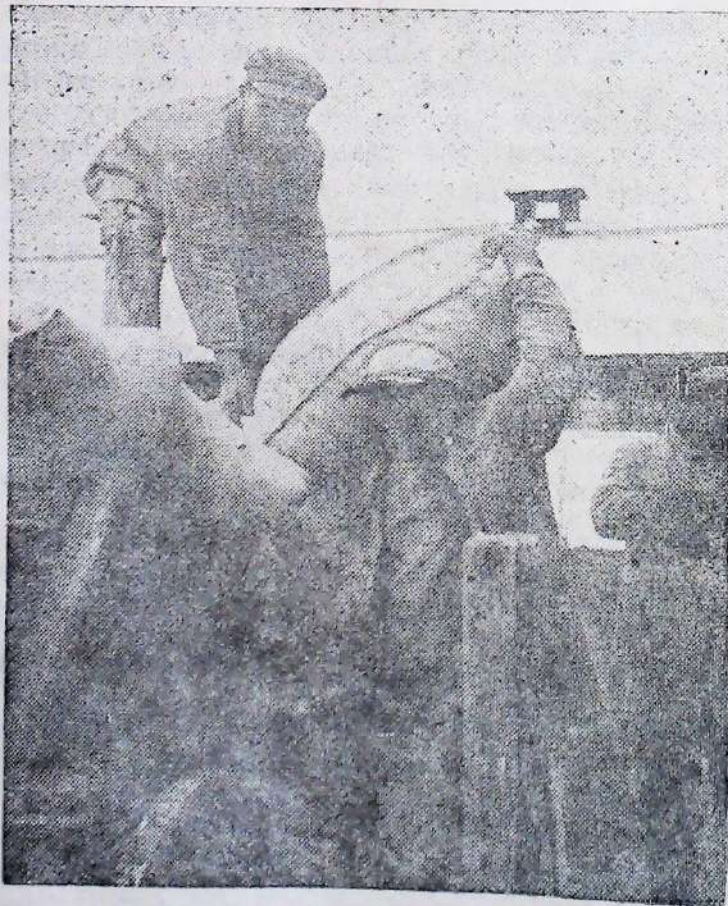
Стаття М. Яковенка

СВОЄЧАСНЕ ТА ПОВНЕ ВИКОНАННЯ пляну хлібозаготівель цього року є одне з бойових завдань партійних, радянських, професійних та громадських організацій. Виконання бо його створює один з міцних підступів до здійснення плянів другої п'ятирічки, п'ятирічки побудови безкласового суспільства.

Віршальний місяць у виконанні річного пляну є жовтень. Саме на нього припадає значна частина реалізації річного завдання. Разом з цим святкування XV річниці перемоги Жовтня ставить перед всіма трудящими вимогу ще більше напружити свої сили та, через піднесення нової хвилі ударництва, соцзмагання, своєчасно й повністю виконати поставлені перед ними завдання, в тому числі і завдання з хлібозаготівель.

На це повинні були зважити місцеві, партійні та радянські організації. Налагодивши своє конкретне керівництво, підвищивши активність робітництва, колгоспників та бідняцько-середняцьких мас трудового селянства, запровадивши соціалістичні форми і методи праці, вони мали забезпечити вивершення жовтневого пляну хлібозаготівель, а тим самим і досягти певних успіхів у реалізації річного завдання.

Проте, річне завдання хлібозаготівель Україна на 20 жовтня виконала тільки на 38%, а жовтнєве завдання—лише на 18,2%. Окремі сектори жовтневий плян на 20-X виконали так: колгоспники на 22,8%, зокрема МТС—25,7%, одноосібники—11,6%, твердоплатники—лише 20,2%. Наведені дані свідчать про



вантажать хліб на зернище

надто загрозливий стан з виконання жовтневого пляну хлібозаготівель.

Основні причини такого ганебного відставання у реалізації пляну хлібозаготівель—це відсутність належної масової роботи, розбазарювання місцями хліба та, подекуди, невжиття примусових заходів до куркульсько-заможницької верхівки села, щоб спонукати їх цілком виконати тверді завдання.

Разом з цим протиставлення однієї кампанії іншій,—це має особливо місце в Одеській та Дніпропетровській областях—значно впливає на організацію хлібозаготівель та фактично прикриває «нездовільну роботу на всіх ділянках» значної частини районів обох областей.

Характеристичною рисою для колгоспного сектору є—значне погіршення роботи МТС в Дніпропетровській області і особливо в Донецькій. Так, по Краснолучському району колгоспи, що їх обслуговують МТС, виконали річний плян на 20,3%, колгоспи, що їх не обслуговують МТС—на 29,7%; по Сватівському району відповідно—на 40,0% та 50,8%; Маріупільському—27,5% та 35%.

Є ряд фактів злісного невиконання колгоспами своїх зобов'язань та наявність відкритого протиставлення хлібозаготівлям.

Так, у Лубенському районі колгосп «12-тириччя Червоної Армії» виконав 1,5% річного пляну, колгосп «Жовтень»—3,1%, колгосп «Радянський»—3,5%, колгосп імени «ДПУ» не здав жодного кілограму. Не починали здавати хліба 7 колгоспів Чутнівського району. Колгоспи «Жовтнева перемога», «ім. Скрипника», «ім. Ворошилова» Гадяцького району припинили здавати хліб з тих причин, що «у них хліба більше нема». При перевірці виявилось, що плян хлібозаготівель по цих колгоспах можна виконати цілком, не шкодячи господарському стану колгоспів.

Відкрите активне протиставлення виконанню плянів хлібозаготівель має місце по деяких колгоспах Васильківського району. Так, колгосп «Зелений Гай», закінчив молотьбу 28 вересня, має на своїх склепах 4.224 центнери хліба. Та, здавши державі лише 118 центнерів при пляні 1129 центн.—припинив здавати хліб.

III Всеукраїнська партконференція визначила, що «цього року ні в якому разі не можна в будь-якій мірі повторити торішню практику стихійно-арівняльського розподілу пляну хлібозаготівель, без обліку стану в «кожному районі, в кожному колгоспі». Проте, окремі факти свідчать, що цю директиву подекуди грубо порушують. Так, артіль «Сталіно» Васильківського району дано плян, який передбачує валовий збір хліба.

По багатьох районах, особливо Донецької області, є значний розрив між обмолотом хліба та здаванням його. Ось, по В.-Теплицькому району з обмолоченого хліба здано лише 5,6%, по Н. Айдарському—7,4%, Риківському—11,4%, Артемівському—13,4%, Лиманському—13,7%.

Особливо загрозливий стан з виконанням жовтневого пляну хлібозаготівель в одноосібному секторі. По більшості районів робота серед одноосібників

ків не диференційована. Проводить її не по кутках, а в масштабі сільради, не притигаючи до активної праці тих з одноосібників, хто виконали свої завдання. Разом з цим не розгорнуто достатньою мірою метод соціалістичних форм праці—соцзмагання та ударництва. Не використовують належно контрактційні договори, як засіб впливу на одноосібника. Нарешті, вжиті подекуди репресивні заходи не використовуються для масової роботи серед одноосібників.

У ряді районів не беруться до належного натиску на куркульсько-заможницьку верхівку села для виконання нею твердих завдань (Бершадський, Брацлавський, Вороновицький, Липецький, Полочський та інші райони). До того ж, по частині районів Вінницької області не складено навіть певних списків твердоздавчиків.

Всі ці обставини призводять до того, що в деяких районах одноосібники розбазарюють хліб і фактично не почали виконувати хлібозаготівлі. Так, Бригадирівський район виконав річний план по одноосібному на 1,7%, Н. Георгіївський—3,4%, Сахновіщанський—3,6%, Гадяцький—3,9%, Диканський—4,2%.

Поруч з цим, по тих районах (Ляховецький, Оринський та інші), де було розгорнуто масову роботу по окремих кутках, застосовано соцзмагання, ударництво та примусили куркуля виконати свої зобов'язання—одноосібники виконали свій річний план.

Не можна обминути й того, що за останні часи значно збільшується кількість хліба на глибинних пунктах. А це, поряд з неправильним використанням тяглової сили, значною мірою перешкоджає хлібозаготівлям.

Останній жовтневий пленум ЦК КП(б)У найпершим завданням в організації хлібозаготівель визначив:

«Мобілізувати маси й примусити куркульсько-заможну верхівку повнотою виконати тверді завдання. Широко розгорнути масову роботу серед бідняцько-середняцьких одноосібних господарств на кутках, у сотнях за виконання ними своїх зобов'язань перед пролетарською державою в жовтні місяці. У той же таки час, вжити заходів до господарств, що злісно ухиляються від виконання зобов'язань по контрактції й розбазарюють хліб».

Ці настанови, поряд розгортання масової роботи серед колгоспів в їх основних виробничих ланках—бригадах, зокрема, широке використання кампанії розподілу прибутків у колгоспах, що закінчили хлібозаготівлі,—мають стати основними завданнями роботи рад, їхніх масових органів—секцій та депутатських груп в справі реалізації планів хлібозаготівель. Обов'язок кожної сільради, кожного депутата мобілізувати колгоспні та одноосібні трудові маси селянства та, даючи рішучу відсіч куркулеві, підкуркульнику й опортуністам різних гатунків—виконати до Жовтневих свят план хлібозаготівель.

СОЦІЯЛІЗМ ПЕРЕМАГАЄ

Стаття Ліфшиця

ДНІПРОВСЬКА ГІДРОЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ ІМ. ЛЕНІНА. Так від дня пуску Дніпрельстану, від 10 жовтня, звучить велетня на Дніпрі, що його збудовано нечуваними в світі темпами.

Між усіма нашими будовами-велетнями найти таку популярну серед пролетарів, колгоспників і трудящих одноосібників будову, як Дніпрельстан, неможливо. Починаючи від перших днів роботи на берегах Дніпра, коли під проводом партії пролетарі стали до будови найбільшої в світі електростанції, увага трудящих цілого СРСР і, зокрема, увага трудящих України, була ввесь час зосереджена на цьому будівництві. Трудящі мобілізували кошти, організували соціалістичну допомогу цьому будівництву.

Саме це, всупереч всім твердженням ворогів пролетаріату, як за кордоном, так і в середині країни, ніби Дніпрельстан—це лише «чергова фантазія більшовиків», що «звадумали цим відтягти увагу трудящих від розвалу більшовизму», ніби «Дніпрельстан—це нездійснений проєкт», дало змогу збудувати Дніпрельстан на шість років раніше від визначеного урядом строку й пустити його замість 1 грудня 1932 року—10 жовтня.

Пролетарі будівництва, підтримані цілим колективом трудящих країни, виявили величезний ентузіазм під час будівництва. Чужоземні спеціалісти, що працювали на будівництві, були здивовані темпами робіт. Досі вважалося, що вище

американських темпів нема нічого. На Дніпрі довели, що американські темпи можна перевищити в півтора-два рази. Цими темпами ударники-бетоняри бетонували вреблю, цими таки темпами монтувалися найбільші в світі агрегати гідроелектростанції, ними ж будувалися підстанції, прокладалися лінії електропередавання енергії Дніпра до Дніпропетровського, Кам'янського, на лівий берег, де будується місто заводів, до Запоріжжя, і інші прокладається лінією на Донбас.

Уряд відзначив героїчну роботу ударників Дніпробуду. Кращих з кращих нагороджено найвищою нагородою Союзу РСР—орденами Леніна, Червоного трудового прапора й Червоної зірки. Організаторів будівництва записано на дошку шаноби. Але даремно було й думати, що тільки нагороджені виявляли високі темпи роботи. Такими ж високими темпами працював цілий колектив пролетарів Дніпробуду, інакше бо будівництво на строк не завершили б.

П'ять величезних турбін куряться під тиском воли Дніпра, що його посеред дороти затримала гребля, п'ять величезних генераторів, 450 тис. кіловатських сил енергії дають ці генератори по дротах заводам Дніпропетровського, Кам'янського, даватимуть велетенському промисловому комбінатові, що нині вивершується будівництвом на лівому березі Дніпра й що дав перші топлення сталі 10 жовтня, в день пуску Дніпровської гідроелектростанції. Заводи лівого берега—це заводи високоякісної

сталі, заводи легкого металю—алюмінію, так потрібні нашому машинобудуванню, зокрема тракторним заводам сільсько-господарського машинобудування, за допомогою яких ми перебудуємо наше сільське господарство на соціалістичний лад. Тисячі тракторів, тисячі і десятки тисяч сільськогосподарських машин робитимуть з цього металю. Отже, Дніпрову енергію використовують не тільки на берегах Дніпра. Далеко ні. У вигляді машин її використовуватиметься по ланах цілого Радянського союзу.

Але не тільки на промислове виробництво піде дніпрова енергія. Те, що Дніпро, підпертий греблею, зробився з вузької річки широчезним озером, дало вже величезну користь степам, що оточують Дніпро в районі Запоріжжя. Дніпро, підпертий греблею, примусив піднятися ґрунтові води на величезному просторі. Цілком зрозуміло, яку користь це дало засушливому Степу, яку користь це дало колективним господарствам, господарствам одноосібників, що розташовані на розлогій площі навколо Дніпра.

Лініями електропересилання струм надсилається й на острів Хортицю, що лежить нижче за греблю. На цьому острові перше в СРСР організовано досвідче сільське господарство, де всі процеси провадяться за допомогою електричного струму. Це господарство вже домоглося своїх перших успіхів. Городина вириває там багато швидше, ніж в усіх сусідніх місцях. Це покищо спроби, але спроби, що показують, де можна буде далі використовувати електроенергію напих велетенських станцій, запроєктованих у другій п'ятирічці. Ці спроби доводять, що електрика є та сила, що за допомогою її сільське господарство зростатиме нечуваними темпами.

Вивершення гідроелектростанції—це насамперед перемога будованого соціалізму. Ленін, що за його проводом ще років розрухи—1920 року—складалося плян електрофікації країни, плян, який англійський письменник Велс назвав Леніна мрійником, вбачав в електриці ту силу, що за допомогою її СРСР стане прикладом для соціалістичних країн Європи й Азії. 450 тис. кіньських сил, що їх дає Дніпровська станція ім. Леніна першої черги,—(після вивершення другої черги вона даватиме 810 тис. кіньських сил)—це величезний крок до здійснення Ленінових «мрій». І цей крок зобов'язує нас до того, щоб, святкуючи цю перемогу, ми на всіх інших дільницях роботи піднести темпи, довели, що й тут ми вміємо працювати так, як працювали ударники Дніпровського будівництва.

Ударники заводів, ударники колгоспів і радгоспів дні пруску електростанції визначили в багатьох місцях піднесення темпів виробництва, вивершенням осінньої сівби, червоними валками хліба. Треба, щоб всі організації робили це саме тепер. Перемога на Дніпрі повинна бути сигналом якнайшвидшої перемоги на фронті вивершення осінньої сівби, на фронті виконання річного пляну хлібозаготівель, на фронті боротьби за піднесення врожайності, за піднесення розвитку тваринництва, за перемогу у виконанні промфінпляну.

Радянські організації, зокрема на селі, повинні стати за організаторів цієї перемоги. Популяризуючи роботу Дніпровських ударників, значення вивершеної ними будови, що цілком заслуговувала носити ім'я Леніна, вони повинні водночас організувати відповідь за побудову цієї станції. Ця відповідь—піднесення боротьби за підвищення врожайності, за вивершення осінньої сівби, за виконання річного пляну хлібозаготівель, за організаційно-господарське зміцнення колгоспів.

ПОСТАНОВИ ПАРТІЇ В МАСИ

Стаття Сороки

НЕЩОДАВНО ВІДБУВСЯ ПЛЕНУМ ЦК ВКП(б) і ЦК КРП(б)У. Пленум ЦК ВКП розглянув питання про роботу чорної металургії, про виробництво ширвжитку і розгортання радянської торгівлі, а пленум ЦК КРП(б)У—питання про перебіг хлібозаготівель, осінньої засівної кампанії й бурякозбирання на Україні.

Пленуми поставили перед усіма партійними, радянськими, господарськими і громадськими організаціями та профспілками низку бойових, вирішальних на даному етапі соціалістичного будівництва завдань. Від виконання цих завдань залежить успішне вивершення у 1932 році першої п'ятирічки, успішний вступ у другу п'ятирічку—п'ятирічку побудови безкласового соціалістичного суспільства та потужне піднесення добробуту й, зокрема, рівня споживання широких трудящих мас і дальше зміцнення на цій основі спілки робітничої класи з селянством,—основної засади пролетарської диктатури.

Соціалістична важка промисловість вже міцно стала на ноги і спроможна вести за собою все народне господарство. Це дало змогу партії, не послаб-

люючи уваги до важкої індустрії, по бойовому захопитися біля легкої промисловости, що в основному виробляє речі споживання. Постанови пленуму ЦК ВКП(б) про розвиток радянської торгівлі й ширпотребу—в здійснення настановлень XVII партконференції про поліпшення протягом другої п'ятирічки в 2-3 рази постачання людності.

Проте одна з важливіших галузів важкої індустрії, не зважаючи на потужний її розвиток, ще відстає від завдань закінчального року п'ятирічки—це чорна металургія. Пленум дав чіткі більшовицькі настанови, зосередив основну увагу партії й широких мас трудящих на краще використання старого устаткування й повнотою опанувати техніку на новозбудованих велетнях чорної металургії.

Цим самим реалізація постанов пленумів є зв'язання Ленінського завдання безупинно зміцнювати державу пролетарської диктатури й її міжнародньо-революційну роль. А це набирає особливої ваги в умовах сучасного заглиблення загальної кризи цілої капіталістичної системи, в умовах наростання революційного піднесення в країнах капіталу й

небезпеки нової світової війни й насамперед—війни проти СРСР.

Ухвали пленумів ЦК ВКП і ЦК КП(б)У покладають велику відповідальність на сільські й селищні ради СРСР і передусім в справі потужного піднесення сільського господарства України. Третя Всеукраїнська Партійна конференція дала розгорнуту критику припущених помилок в керівництві сільським господарством. Водночас накреслила вона й цілу програму роботи в галузі сільського господарства. Ця програма має стати підмогою до швидкого піднесення сільського господарства, на рівень темпів, що їх вимагав народньо-господарській плян 4-го й останнього року першої п'ятирічки та завданнями другої п'ятирічки, визначеними в ухвалах XVII партконференції.

Пленум ЦК КП(б)У, розглядаючи питання про перебіг хлібозаготівель осінньої засівної кампанії й бурякозбирання на Україні, перевіряв те, як низові партійні й радянські органи перебудували свою роботу в галузі сільського господарства і як вони виконують постанови 3 Всеукраїнської партконференції. Пленум ЦК КП(б)У констатував зовсім незадовільний стан роботи партійних і радянських органів в галузі сільського господарства, невміння бойовому перебудувати свою роботу конкретно й оперативно керувати та мобілізувати широкі колгоспні маси на бойове здійснення хлібозаготівель і чергових с.-г. робіт.

Виконання пляну хлібозаготівель на 39%, значне відставання у засівній кампанії проти темпів минулих років і зовсім незначна кількість зібраного й вивезеного до цукроварень буряку в—лаочний доказ цього. Пленум з усією рішучістю поставив перед низовими партійними і радянськими органами питання про перебудову своєї роботи лицем до колгоспного виробництва та до справи мобілізації мас навколо генеральної лінії партії.

Сільські й селищні ради та Правління колгоспів часто-густо під натиском ворожих впливів не борються за вміле поєднання чергових господарсько-політичних кампаній і сільсько-господарських робіт та впадають в ту помилку, що зветься «черговістю» у виконанні їх, і яка призводить, з кінцем, не тільки до зриву окремих заходів, а й до загальмування і до зриву всієї роботи, що покладена на сільські ради і колгоспи. Зокрема, поширена цей

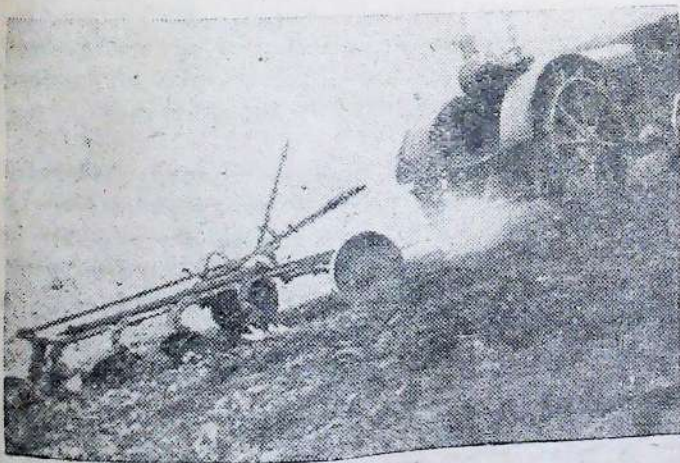


Колгоспниця обрізає буряки на конус

рік боротьба проти засіву в суху землю в вияв опортунізму на практиці, що зриває виконання осінньої засівної кампанії. Розтягування темпів засівної кампанії зтягує й зриває бурякозбирання. А те й друге позначається на мобілізації мас, на виконанні пляну хлібозаготівель і, таким чином, у більшості сільських рад, де отак організують свою роботу, фактично зривається всі три кампанії. Більше того, зривається і зяблева оранка, ця одна з важливіших передумов успішного проведення весняної засівної кампанії 1933 року.

Бойовим і невідкладним завданням сільських рад є змобілізувати актив так колгоспів, як і одноосібників та організувати їх на успішне виконання всіх господарсько-політичних кампаній, повднуючи до роботи, не відриваючи одну від однієї, ліквідувати будьяку «черговість» у їх виконанні. Для цього потрібно, перш за все, довести ухвали пленуму ЦК КП(б)У до відома всіх без винятку колгоспників і одноосібників, бідняків і середняків, їм потрібно роз'яснити всю вагу успішного виконання цих завдань з погляду піднесення цілого народнього господарства, дальшого потужного піднесення добробуту й рівня споживання широких робітничих і сільських мас та зміцнення нашої держави.

Разом з тим потрібно всю широкую масову роботу закріпити організаційно формою правильної організації сільського активу на найтовариливіших ділянках роботи і особливо через зміпнення постійних колгоспних бригад, цих вирішальних ланок у колгоспному виробництві. Але зміпнення колгоспних бригад не можна домогтися не розв'язавши цілої низки організаційних питань з виробничої діяль-



Зяблева оранка трактором



Волочіння після засіву

ности колгоспів. Зокрема мусимо своєчасно й правильно здійснити останні директиви уряду про облік і розподіл наслідків господарювання в колгоспах. Також маємо довести до кожного колгоспника підсумки господарської діяльності колгоспу, вартість трудових. Крім того—видати належні натуральні і грошові аванси.

Сільські ради мусять негайно перевірити, як організовано в колгоспах працю постійних бригад, облік роботи, як доведено до колгоспів підсумки господарського року, чи відомі їм їхні прибутки, чи одержано належні натуральні й грошові аванси. А водночас вжити всіх заходів, щоб найближчих днів цю справу закінчити, ліквідувати відставання й перекручення, що є в окремих місцях. Організуючи масову роботу до популяризації постанов пленуму ЦК КП(б), сільські ради мають за основну свою роботу взяти колгоспну бригаду, перевіряючи саме в колгоспній бригаді й те, як вона працює й те, як доведено до неї, до кожного члена бригади наслідки господарювання. Тільки за цієї умови можна змобілізувати цілу колгоспну масу на боротьбу з неполадками в колгоспах за організаційно-господарське їх зміцнення.

Не менш серйозне завдання й обов'язки покладається на сільські ради й ухвалами про розгортання радянської торгівлі.

Кооперативна система працює ще незадовільно, спроквола. Загально просувається до споживачів товари. Велика кількість товарів незаконно, самовільно бронюється на місцях, розбазарюється й попадає до рук спекулянтів. З роботи кооперації ще не вижито непманського духу, що виявляється в порупленні радянської політики цін. У великих накладних виатках, примусовому асортименті, кратіжках розривах тощо. Не підбрано як слід і кооперативні кадри.

Всі ці хиби і недоліки в роботі кооперації на селі звичайною мірою в наслідком неувважного ставлення до роботи кооперації від сільських і селищ-

них рад. Сільські і селищні ради мають негайно заходитися коло поліпшення роботи кооперації, підбору кооперативних кадрів і налагодження систематичної звітності кооперації перед виборцями та громадської контролю над її роботою способом постави доповідей кооперації на відкритих засіданнях сільських рад, на загальних зборах виборців, проведення систематичних ревізій кооперації та постави на обміркування пайовників основних питань роботи кооперації.

Нещодавно переведена перевірка участі колгоспів і колгоспників у колгоспній торгівлі показала, що лише незначна частина колгоспів і колгоспників беруть участь у розгортанні колгоспної торгівлі. Переважна частина їх ще не мобілізувала наявних внутрішніх ресурсів сільсько-господарських продуктів і не вивезла їх на радянський базар. Особливо це стосується до глибинних районів і сел, віддалених від робітничих центрів і залізниць.

Завданням сільських рад є негайно обговорити на своїх засіданнях питання про розгортання колгоспної торгівлі, з'ясувавши участь у ній колгоспів, допомогти правлінням колгоспів і окремим колгоспникам не тільки виявити, а й організувати продаж товарних лишків сільсько-господарської продукції на ринках робітничих центрів таж безпосередньо, як і через систему заготовельних органів, зокрема, кооперації, та заготовлювачів окремих промислових закладів. Сільради мають постійно наглядати за тим, щоб цій справі віддали найпильнішу увагу правління колгоспів та інші сільські організації. Нещадно борючись з спекулянтами і перекупниками, що намагаються нажитися на колгоспній торгівлі та з усіма виявами байдужості до розгортання колгоспної торгівлі, широко мобілізувавши до цієї справи увагу всієї колгоспної й одноосібницької бідняцько-середняцької маси, як до справи величезної ваги для поліпшення робітничого постачання.

Щільно з цим питанням пов'язано питання про виробництво товарів широкого вжитку. І тут пера сільськими й селищними радами стоїть низка завдань. На території батяток сільських і селищних рад є кустано-промислові артілі й державні підприємства, що їх обов'язком є виробляти шир-вжиток.

Сільські ради мають перевірити, як вони виконують програму з виробництва шир-вжитку, яка якість продукції, які є додаткові джерела й можливості збільшити виробництво. Всяко подбати в найближчий час так розгорнути цю роботу, щоб не тільки виконати план, але й дати понад план якнайбільше товарів широкого вжитку—таке завдання сільрад.

Тільки по-більшовицькому популяризувавши постанови пленумів сесій широких колгоспних та одноосібницьких мас, по-бойовому захопившись їх здійснювати—сільради зможуть здійснити велетенські задчі, покладені на них вимошувальним роком першої більшовицької п'ятирічки.

Хай живе ленінська національна політика! Хай живе незламна єдність і братерство трудящих усіх національностей СРСР!

ЗА ДАЛЬШИЙ РОЗВИТОК СОЦІАЛІСТИЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Стаття М. Гордона

СРСР—КРАІНА НАЙВІЛЬШОГО С.Г. ВИРОБНИЦТВА В СВІТІ—длом довела всі переваги соціалістичного сільського господарства. За найкоротший час протягом 2-3 років—ми поширили засівну площу так, що й не мріялося ніколи навіть Швйчно-Американським Сполученим Штатам.

Засівні площі зросли проти передвоєнного часу на 30 млн. гектарів. Країна Рад, за проводом комуністичної партії, пішла соціалістичним шляхом розвитку. Сущальною колективізацією, механізацією сільського господарства ми спромоглися за такий короткий час розв'язати в основному зернову проблему.

Проте, коли ми досі росли вшир, то тепер «треба повернути до боротьби за кращий обробіток землі, до боротьби за збільшення врожайності, як головного і центрального завдання в галузі сільського господарства на даній стадії розвитку». В зв'язку з цим многогранніша, далеко складніша став робота радянських організацій, що працюють у галузі сільського господарства і насамперед—сільрад. Аджеж «сільради—вищий орган влади в межах своєї території» орган, призначений безпосередньо керувати дальшою соціалістичною реконструкцією сільського господарства.

Боротьба за збільшення врожайності є насамперед боротьба за запровадження агротехніки в широкі колгоспні маси. Це є насамперед боротьба за здійснення на ділі наслідків Сталіна «техніка в період реконструкції вирішує все».

Запровадження правильної, відповідно до економічних природних потреб колгоспу сівозміни є один із основних чинників збільшити врожайність.

Будуючи сівозміну, треба особливо простежити за тим, щоб засівні завдання з окремих культур, особливо провідних, не були скорочені, бо тут куркуль та його помічники, маскуючись борцем за правильну сівозміну, безперечно, пробуватимуть принизити вагу основної культури.

Правильне, з погляду агротехніки, чергування культур має відіграти величезну роль в збільшенні врожайності.

Щоб забезпечити сівозміну, сільраді треба особливо подбати за стале землекористування колгоспу, відповідно до постанови ЦВК і РНК. Стале бо землекористування є потрібна умова, щоб «по-справжньому високоякісно обробляти землю». «Гігантоманія», постійні прирізки й відрізки не давали змоги визначити сталі межі радгоспу і, через те не давали змоги запровадити сівозміну і цим збільшити врожайність.

Виняткова є роль депутатських груп сільрад у засвоєнні передової агротехніки в колгоспах. Депутатська група, якщо вона працює спільно з масою колгоспників повинна бути за ініціатора опрацювання на виробничих нарадах конкретних питань агротехніки в пристосуванні до умов даного колгоспу.

Крім правильної сівозміни, впливу відсортового, протрувального зерна, великий вплив на зріст урожаю має зяблева оранка. Дані дослідних станцій посушливих районів, показують, що зяблева оранка це один із основних чинників збільшення врожайності зрив хлібів. Що раніше зорано на зяб, то вона ефективніша. Проте, й оранка на зяб у жовтні набагато збільшує врожай проти весняної.

Підготовка землі з осені під весінню сібу розвантажує колгосп від багатьох термінових робіт, що збігаються на весні, і дозволяє раніше і в найкоротші терміни засіяти, а це також сприяє більшому врожайві.

Злом озимих посівів, особливо півдня України, є вимерзання. Снігозатримування в степу править за добрий спосіб боротьби проти вимерзання. Є багато способів снігозатримування: снігові валки, снігові куши, заорювання снігу, розкидання соломи, мертві куліси, кулісні пари, херсонські та американські пари тощо. Справа виробничої наради, під керівництвом агронома, визначити яким способом (або кількома способами) затримати сніг.

Снігозатримання також збільшує врожай зрив хлібів.

Постанова ЦК і РНК «Про заходи щодо врожайності» вимагає від сільрад та їхнього активу повернутися лицем до техніки, до агрономії, ми б сказали, вивчати агротехніку. Та сільради мають також простежити за тим, щоб агроном—інженер сільського господарства—міг справді працювати коло агрономії і коли треба, то ставити питання перед відповідною організацією про правильне використання агронома, про звільнення його від статистики й діловодства.

Велике соціалістичне механізоване сільське господарство має в себе такі особливості, що не лю снаги дрібному індивідуальному селянському господарству. Ці Всеукраїнська партконференція поставила перед нами завдання, що під силу тільки колгоспному господарству, а саме: «протягом найближчих двох-трьох років піднести врожайність своїх ланів на півтора рази проти кращих урожаїв України останніх років». Це покладає величезні зобов'язання на сільраду, як провідника генеральної лінії партії.

КІНЬ—ВИРІШНА ЛАНКА

Могутнє зростання механізації нашого соціалістичного сільського господарства ясно видно всім і не потребує цифр, щоб це доводити. Та й цифри швидко старіють. Мрію В. І. Леніна про 100 тисяч тракторів здійснено вже з великим перебільшенням, і наші передові соціалістичні гіганти, озброєні новою технікою, день-у-день збільшують механічну міць нашого сільського господарства. Але куркуль і його помічники й тут знайшли пролазку: під виглядом «ура—механізації» пішла скажена прихована й відкрито агітація

проти коня. Він у багатьох місцях став «безпритульний», ніхто за нього не відповідав. За конюхів у стаїні призначили негідних колгоспників, та й ті часто мінялися. Наслідком такого ставлення багато сільрад не могли впоратися з господарськими політичними завданнями.

Постанова ЦВК і РНК з 29 травня 1932 року пропонує низку конкретних заходів щодо розвитку й збереження кінського поголів'я. Насамперед установлюється, що бригадир відповідає за коня, оплата праці запроваджується не тільки «від виконання норм виробітку, а й від стану здоров'я й угодovanости» коня. Завдання сільради перевірити в кожному колгоспі, як запроваджують цю постанову в життя.

Всі питання, всі «дрібниці», зв'язані з найкращим обслуговуванням коня, мають обговорити на виробничих нарадах. Мені доводилося бути в одному колгоспі за свідка того, як перед весінньою сівбою, в бездоріжжя, колгоспні коні надривалися, перевозачи з поля на колгоспний двір солону. А це ж слід було б зробити взимку, коли добра дорога. В тих колгоспах, де концентровано корму мало, слід забезпечити певну кількість його на весінню сівбу.

Навколо догляду за конем треба розвинути велику колгоспну ініціативу й проводити її методами соціалістичного змагання й ударництва, здійснюючи на ділі вказівки т. Сталіна щодо знищення знесібки, запровадження преміяльно заохотливої системи. Здоровий, сильний колгоспний кінь—запорука збільшення врожайности.

ВИРОБНИЧА БРИГАДА—ОСНОВА КОЛГОСПУ

Постійна виробнича бригада в колгоспі—це запорука збільшення врожайности. Правильно організована бригада знищує знесібку землі, реманенту й тяглової сили. Правильно організована бригада збільшує зацікавленість колгоспників у збільшенні врожайности.

Проте, правильно організувати бригаду справа не зовсім легка. Бригада, насамперед, має бути постійна, прикріплена на тій же самій ділянці—від підготовки землі й до обмолоту.

При правильній організації бригади, навантала на працездатного буде більш-менш рівномірною і щодо кількості трудоднів, і щодо їхнього розподілу на час і, що найважливіше, це забезпечить своєчасне проведення с.т. робіт, як от: сівба, догляд, збирання.

Правильно зорганізувавши бригаду, ми точно визначаємо баяне робітничої та тяглової сили й тому можемо визначити лишки робсили в колгоспі.

Бригада через те, що до неї прикріплюється реманент, знищує знесібку в догляді за реманентом. Сільрада повинна пам'ятати, що без постійної

бригади на виробництві, як і без сівозміни, без постійних тваринницьких бригад не можна забезпечити збільшення врожайности колгоспу, не можна виконати постанови ЦК про розвиток тваринництва, не можна зберегти сильного і здорового коня.

Проте, організувати бригаду ще недосить. Треба на ділі здійснити диференційовану оцінку вартості трудодня, залежно від якості роботи бригади. Так, скажімо, бригада № 1 досягла далеко менших витрат при збиранні ніж бригада № 2 й тим дала державі й собі більше хліба. Вартість трудодня в колгоспі визначено під кінець року в 2 карб. Проте, бригада № 1 одержує за трудодень наприклад 2 карб. 10 коп., а бригада № 2, де втрати були більші,—тільки 1 карб. 90 коп.

Всередині бригади прибуток розподіляється тільки за кількістю трудоднів і якістю роботи. А що в бригаді № 2, гіршій на практиці, будуть колгоспники-ударники, то їх можна преміювати. Дарма, що бригада в цілому виявилась гірша.

Надходить кінець року, й сільрада всіма формами масової роботи мусить керувати розподілом прибутків, згідно постанов партії та уряду. Від правильного розрахунку багато залежить організаційно-господарське зміцнення колгоспів.

Збільшення врожайности, а разом із цим і прибутковости колгоспу,—це наслідок суцужности організаційних і агротехнічних заходів. Збільшення врожайности можливе тільки тоді, коли сільрада конкретно заходиться коло всіх виробничих питань. Сільрада має знати, що два забур'янені гектари, засіяні по весняній оранці непротруєним, нечистосортним насінням, дадуть менше від одного гектара, засіяного на зяблі чистосортним протруєним насінням. Сільрада має не тільки правильно використовувати трактора окремо, а коня окремо, а й правильно сполучити їхню роботу.

Ми гадаємо, що до теперішнього часу, цебто на кінець жовтня, постанову пленуму ЦК КІП(б)У про вивершення повністю сівби вже виконано. Тепер—за швидкий і старанний обмолот, за зяб, за виконання плану хлібоздавання, за засіпку насінного фонду.

Збільшення врожайности як наслідок комплексу організаційних і агротехнічних заходів, а разом із цим і збільшення прибутковости колгоспів, агітмасова робота сільрад за проводом партійних організацій, мусять обернути вчорашнього одноосібника на будівника соціалістичного суспільства, мусять показати одноосібному господарству переваги колгоспного господарства й тим самим залучити одноосібників до колгоспу, мусять створити нову людину, для якої праця стане «справою честі, справою слави, справою відваги й героїства» (Сталін).

За всебічне збільшення врожайности. За культурне оброблення соціалістичних ланів, за опанування аграрної науки й техніки. Більше ініціативи, більше самодіяльности в боротьбі за якість соціалістичного хліборобства

ПРО РОБОТУ СІЛЬСЬКИХ СУДІВ

Стаття Й. Яковенка

ЩОБ ПОСИЛИТИ БОРТЬБУ З ПРАВОПОРУШНИКАМИ, що гальмують розвиток соціалістичної реконструкції сільського господарства, піднести трудову дисципліну в колгоспах, забезпечити промисловий спокій та порядок на селі, та з метою нализити органи суду до широких мас трудящої людности, а також на виконання постанови ЦВК Союзу РСР від 28 вересня 1930 року—ВУЦВК, 25 січня 1931 року, ухвалили створити при всіх сільрадах сільські суди.

По Синельниківському району сільських судів в 30, з них у німецьких національних сільрадах 3. Крім того, мається 30 товариських судів на виробництві, в тому числі: по станціях залізниці 12, при сільських комунах—4, радгоспах—4, МТС—2, на досвідній станції—1 і по промислових—3.

З усіх товариських судів, за відомостями райнарсуду, задовільно працюють 12 на залізниці і один у радгоспі «Чистий колос» Ново-Посадківської сільради. Сільські суди працюють добре. Живий інструктаж від нарсуду сільськими й товариськими судами достатній. Майже щомісячно скликаються районні і кущові наради. Проводиться інструктаж також в час перебування сесії райнарсуду на селах. А суд до речі сказати, виїздить дуже часто, 10—12 разів на місяць. Дається консультація телефоном і особисто, під час перебування в районі голів судів. Справи й листування сільських судів у райнарсуді перебувають у зразковому стані.

У Павлоградському районі—сільських судів 34, в тому числі з німецьких національних. Товариських судів на виробництві 21, з них по радгоспах 3. За відомостями райнарсуду товариські суди працюють задовільно лише на держзаводі і при робкоопі. Сільські суди, за характеристикою нарсуду, працюють задовільно майже всі. Живий інструктаж проводиться під час виїздів сесії на села, а також час від часу скликаються кущові наради. Заведено також, як систему, попередню консультацію товариських судів по всіх більш-менш важливих справах.

У Ново-Московському районі, за відомостями райнарсуду з 33 сільських судів працюють задовільно лише 13, а з судів, роботу яких обслідувано, працюють задовільно лише сільські суди при Чубинишинській сільраді.

Сільський суд у селі Губиниха має авторитет і популярність. Голова суду т. Петренко С. М., член КП(б)У, він же і голова кооперативу, достатньо обізнаний з уставом про сільські суди із практичним порядком роботи. Працює на цій роботі від початку утворення сільського суду біля 2 років. Партосередок і сільрада декілька разів слухали інформацію про роботу сільського суду і давали належні вказівки. Всі судові засідання, як правило, при-

значаються в неробочий час, крім тієї такої випадків, коли буває потрібно справу розглянути негайно (крадіжка снопів тощо).

З часу організації кожного сільського суду вжито розглянути по декілька десятків справ. Залежних справ, справ без відповідного руху, по судах немає. Засідання сільського суду проводяться прилюдно, в приміщеннях сельбудинків, клубів тощо. Під час розгляду справ голова суду дає висловлюватися по суті справи і присутнім виборцям. Заходи впливу по вироках суду в переважній більшості відповідають нормам, передбаченим уставом. Але Кулебівський і Животилівський сільські суди в окремих випадках ці норми перевищували (штрафували більше як на 10 крб.; давали примусові більше за 5 днів). Через невмілу роботу сільради в Кулебівці та Животилівці ще не мають потрібного матеріалу.

Помічено приміром і такі недоліки. Суд розглядаючи справу про крадіжку якогось майна, ухвалював зобов'язати того, хто украв, повернути украдені речі їх господареві—і все, а на злодія, за крадіжку не накладає ніякої, хоч би найменшої міри впливу, що мало б на меті виховання останнього (Кулебівка, Животилівка). Незавжди також додержуються черговості в роботі нарсідателів (арт. 5).

Виконують вироки суду часто-густо несвоєчасно, безпосереднім наслідком чого глибокється авторитет суду і навіть сільської ради. Керівництво роботою сільських і нарсуду від Ново-Московського РВК, зовсім не було: ні за цілий 1931 рік ані за 9 місяців цього року президія РВК не спромоглася хоч би раз заслухати інформацію нарсуду про роботу так районного, як і сільського судів. На запитання, чому б не поцікавитися, як працює суд, заст. голови РВК т. Саранча заявив: не було часу, займалися і займаємось виконанням с.-г. кампаній. А на зауваження, що роботу суду також потрібно пов'язувати з виконанням с.-г. кампаній, відповів: «це не обов'язково». Така відповідь дає підстави сказати, що т. Саранча і ще деякі керівники в Ново-Московському РВК, не розуміють і недооцінюють ролі суду, як одного з органів диктатури пролетаріату на селі, органу, що сприяє зміцненню революційної законности.

Не зважаючи на те, що окремі сільські суди в своїй роботі відстають, більшість сільських судів мають певні досягнення в роботі, працюють більш-менш задовільно, а деякі навіть гарно. За рік і шість місяців своєї роботи сільські суди набувають авторитету і є на сьогоднішній день чинниками, які сприяють організації виробництва, піднесенню трудової дисципліни, є чинниками забезпечення промисловського спокою, як того й вимагає постановою ВУЦВК і РНК від 25 січня 1931 року.

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
ІНВ. 800398

Техн. редактор Г. Крамаренко

Відповідальний редактор Ф. Єрко

Матеріал здано 31-X; підписано до друку 5-XI; 1/4 друк. арк.: в 1 друк. арк.; 56.000 друк. знаків; формат 1/6 4-пошт.

Видавництво ВУЦВК «Радянське будівництво і право»

зам. 3973—252.0

Ціна 20 коп.

Сільське господарство СРСР остаточно уgruntувалося
на соціалістичному шляху.
Робітники й колгоспники! Закінчимо справу ліквідації куркульні
як кляси, доб'ємо рештки куркульні.
Хай живе спільна робітників і селян, що будують і зміцнюють
колгоспи!

МГ
КН-1359
ПД-297